

Dirk de Wachter

HRANIČNÍ DOBA

KONEC
NORMÁLNÍCH
ČASŮ?

portál

Dirk de Wachter

HRANIČNÍ

DOBA KONEC
NORMÁLNÍCH
ČASŮ?

portál

Kniha vyšla s podporou Flanders Literature (www.flandersliterature.be).

Pokud jsou v textu uvedeny pouze české názvy užitých zdrojů, byly tyto zdroje dříve přeloženy do češtiny a odkazy na české překlady i originální názvy se zpravidla nacházejí v seznamu literatury na konci knihy – pozn. překl.

Původní nizozemské vydání:

© 2012, Lannoo Publishers. For the original edition.

Original title: *Borderline times. Het einde van de normaliteit.*

Translated from the Dutch language

České vydání:

Translation © Milena Nováková, 2023

© Portál, s. r. o., Praha 2023

ISBN 978-80-262-2107-4

Obsah

Prolog	9
Poděkování	17
Oslovení	18
KRITÉRIUM 1: Separanční úzkost	22
1 Individualizace a individuální svoboda rozhodování	25
2 Narůstající urbanizace	32
3 Rozpad (nukleární) rodiny a odmítání „omezujících“ vazeb při jejím rozšiřování	38
4 „Smrt“ Boha, univerzalizmu a základů	48
5 „Smrt“ konsenzu, kontinuity a jednoty	51
KRITÉRIUM 2: Nestabilní a intenzivní vztahy	55
1 Romantická láska	57
2 Kultura „po použití vyhodte“	58
3 Hédonismus	64
KRITÉRIUM 3: Nepřiměřená agresivita	73
1 Televizní a počítačová kultura jako živná půda	80
2 Od rošťáctví k chuligánství jako extrémnímu projevu ztráty smyslu	82
3 Bezmoc jako převládající pocit a násilí jako paradoxní odpověď	86
4 Agresivní savec, člověk	90
KRITÉRIUM 4: Poruchy identity	94
1 Zánik tradičních vzorů	99

2	Rozostření rolí mezi pohlavími	102
3	Móda, životní styl, vzhled, design	105
4	Převaha obrazů a nedostatek slov	111
5	„Smrt“ člověka jako subjektu	115

KRITÉRIUM 5: Afektivní labilita 121

1	Nepřítomnost hloubky	122
2	Kultura a ekonomika požitku, kultura a ekonomika krátkého a intenzivního vzrušení	124
3	Touha po pomíjivém, novém	129
4	Neustálé „ted“ (konec dějin)	134

KRITÉRIUM 6: Impulzivita 137

1	Sexualita	138
2	Užívání návykových látek	148
3	Rychlé, krátké, intenzivně vzrušující, nové	167

KRITÉRIUM 7: Přechodné paranoické/disociativní příznaky v reakci na stres 177

1	Od prvního počítače ke hře Second Life	178
2	Mediální kultura a kolektivní reakce	185

KRITÉRIUM 8: Sebeпоškozování a suicidalita 190

1	Kultura těla	194
2	Okamžitá akce	200
3	Absurdita (extrémní proměna)	202
4	Paradoxní hledání „subjektu“	203
5	Eutanazie	204

KRITÉRIUM 9: Pocit marnosti a prázdnoty 210

1	Vystoupení z církve	216
2	Konec ideologií a velkých příběhů	223

3	Kde se tedy dá ještě najít smysl?	228
KRITÉRIUM 10: Naděje		
1	Náš hraniční svět: Eklektický <i>status quaestionis</i>	231
2	Před námi potopa a na barikády	246
3	Může umění zachránit svět? Je zde ještě místo pro literaturu a kulturu?	259
4	Získat znovu svobodu prostřednictvím vazby a úsilí	265
5	Od literatury a kultury, kazatelny a barikád po realitu v malých zákoutích	271
KRITÉRIUM 11: „Drobná laskavost“ Emmanuela Levinase		
1	Já a druhý	281
2	Odpovědnost	283
3	„Drobná laskavost“ a skromnost	283
4	Závěr	285
	Bibliografie	287
	Poznámky	291

Odsuzuji nadutost psychiatrů, kteří nevhodně rozšiřují svůj vliv a začleňují do něj, krok za krokem, „hranici“ za „hranicí“, všechny nemoci lidského bytí.

Henry Ey

Normalita je posedlostí a pojem šílenství nástrojem sociální kontroly, způsobem, jak stigmatizovat odlišnost (...).

Michel Foucault

Když jste mladí, myslíte si, že normální lidé existují, ale že máte smůlu a neznáte je. Později přijdete na to, že je to nesmysl, že normální lidé neexistují. Existují jenom pacienti. Někteří se umí udržet nad vodou na úkor jiných pacientů, a proto jim neříkáme pacienti. Říkáme jim úspěšní.

Arnon Grunberg: *Het aapje dat geluk pakt (Opička, která bere štěstí)*

PSYCHIATER SUM, ERGO SUM.

Prolog

KLINICKÁ PRAXE

Název této knihy je inspirován změnami v psychiatrické praxi. Před dvaceti lety byla nejvýznamnějším psychiatrickým problémem neuróza. Neuróza byla tehdy normou. Existoval také termín pro poněkud nejasný obraz na rozhraní, snad někde mezi neurózou a psychózou, a lidé to nazvali doslova „hraniční (borderline) porucha“. Nyní, o dvacet let později, vidíme, že se nezměnil pouze význam diagnózy hraniční poruchy, ale i to, že se zároveň stala nejvíce používanou diagnózou v oblasti psychiatrie a duševního zdraví.

Sotva jednu generaci před námi (v roce 1980) byla diagnóza hraniční poruchy zařazena do DSM neboli *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*, amerického diagnostického a statistického manuálu duševních poruch, který ve většině zemí slouží jako standard v psychiatrické diagnostice, čtvrté vydání se nyní reviduje a příští rok by mělo vyjít páté (manuál DSM-5 vyšel roku 2013, český překlad roku 2015 a z něj byla také citována diagnostická kritéria níže vzhledem k tomu, že mezi čtvrtou a pátou verzí nedošlo k jejich zásadní změně – pozn. překl.). DSM-4-TR je manuál, který se používá různě po světě k pojmenování psychiatrického utrpení, přičemž z hraniční poruchy se v současné době stala na jídelníčku jakási vydatná polévka, která vládne nad všemi ostatními chody. Hraniční porucha se proto často označuje jako „módní nemoc“. Zatímco dříve se hraniční porucha nacházela mezi psychózou a neurózou, dnes hrozí, že se stane souhrnným

označením pro celou škálu patologií. Vytváří nová doba nové diagnózy, nové psychiatrické patologie, nová utrpení?

Jak hraniční poruchu definuje DSM-4? Pro hraniční poruchu osobnosti, Borderline Personality Disorder, je charakteristický „pervazivní vzorec nestability v mezilidských vztazích, sebeobrazu, afektech a výrazné impulzivity, který začíná v rané dospělosti a projevuje se v nejrůznějších souvislostech“.

Porucha se vyznačuje nejméně pěti z následujících příznaků:

1. Horlivá snaha jedince vyhnout se skutečnému nebo domnělému opuštění. (Poznámka: Nezařazujte sem suicidální a sebepoškozující projevy uvedené v kritériu 5.)
2. Vzorec nestabilních a intenzivních mezilidských vztahů charakterizovaný kolísáním mezi extrémní idealizací a devalvací.
3. Porucha identity: výrazně a trvale nestabilní sebeobraz a vnímání sebe samého.
4. Impulzivita nejméně ve dvou oblastech, které v sobě nesou riziko sebepoškození (např. utrácení peněz, sex, abúzus látek, bezohledné řízení motorových vozidel, záchvaty přejídání). (Poznámka: Nezařazujte sem suicidální a sebepoškozující projevy uvedené v kritériu 5.)
5. Opakující se suicidální jednání, gesta a pohružky nebo sebepoškozující chování.
6. Afektivní nestabilita v důsledku výrazné reaktivity nálady (např. intenzivní epizodická dysforie, iritabilita či úzkost, která obvykle trvá několik hodin, vzácně pak déle než několik dnů).
7. Chronické pocity prázdnoty.
8. Nepřiměřený, intenzivní vztek či potíže s ovládnutím vzteku (např. častá náladovost, trvalá zlost, opakované fyzické konflikty).

9. V reakci na stres přechodné paranoické projevy a těžké dissociativní symptomy.

FILOZOFICKÝ MYŠLENKOVÝ RÁMEC

Název *Hraniční doba* je inspirovaný dílem amerického filozofa Richarda Rortyho (1931–2007), který ve své práci pojmenovává znaky naší postmoderní společnosti a mimo jiné hovoří o tom, že se v postmoderní době z někdejších okrajových jevů stává *mainstream*. Poukazuje tím na velmi známý fenomén každodenního soužití: to, co se nachází na okraji, se dostává do popředí, z toho, co leží na hranici (anglicky *border*), se stane *mainstream*, norma. Psychiatrie je možná jedním z nejlepších příkladů fenoménu, který v současné době opouští své postavení čehosi okrajového – po staletí byla odsouvána na okraj a lidé se ji pokoušeli vymazat z povrchu zemského – a dostává se do postavení společensky prvořadého, do centra pozornosti. To je v souladu s Foucaultovou myšlenkou o centru a periférii, o moci a bezmoci (Michel Foucault 1926–1984).

Ve Spojených státech nejdete jako „běloch ze střední třídy“ s dobou, když nemáte svého osobního „cvokaře“ – může to být i „osobní kouč“ –, a u nás v dnešní době už nemůžete otevřít noviny, aniž byste v nich našli něco o syndromu vyhoření, ADHD, autismu, sebevraždě, depresi a tak dále.

PŮVOD OBRAZU ČLOVĚKA

Moderní dobu zformovaly individualizace a s ní spojená osobní svoboda – nebo alespoň jejich iluze? –, bez nichž by se dnes nikdo z nás neobešel, ale také emancipace, feminismus, sekularizace a v poslední době také globalizace. A také naopak:

moderní doba – začínající u Descartesa a Galilea – razila cestu individualitě, osobní svobodě, sekularizaci, feminismu a globalizaci. Osvícenství je nejvýznamnější pilíř západní civilizace, který v ní převládl. Rovnost, lidská a občanská práva v něm mají své kořeny stejně jako socialismus a liberalismus, anarchismus a volnomyšlenkářství.

Základy osvícenství položil francouzský filozof René Descartes (1596–1650) svým výrokem „Myslím, tedy jsem“ („Cogito, ergo sum“), uvedeným v jeho díle *Rozprava o metodě* z roku 1637. Descartes se tím postavil proti absolutním pravdám světských (šlechta) a církevních (kněží) autorit, nebo jinak řečeno proti (institucionalizované) víře a iracionalitě. Prostý fakt, že pochybuje, a o tom nemůže být pochyb, znamená pro Descartesa, že člověk může být základem svého myšlení a jednání.

Výraz „Sapere aude“ („Odvaž se vědět“) z *Listů* římského básníka Horatia (65–8 př. n. l.) převzal německý filozof Immanuel Kant (1724–1804) ve svém eseji *Odpověď na otázku: Co je osvícenství?* (*Beantwortung der Frage: Was ist Aufklärung?*) z roku 1784 jako motto osvícenství. Stalo se úkolem člověka, aby vystoupil ze své nedospělosti.

A to také udělal. Stal se středem, počátkem i koncem, alfou i omegou světa. V důsledku tohoto vývoje byl Bůh o několik desetiletí později „odeslán na odpočinek“, nebo alespoň na vedlejší kolej, a člověk zaujal jeho místo ve vesmíru: „člověk, kam se podíváš“.

Dominantní ideologií do dnešních dnů je liberalismus, politicko-společenský směr, který má svůj původ v osvícenství 18. století, v 19. století se v Evropě a Severní Americe prosadil jako tehdejší vládnoucí proud a chtěl emancipovat občany na úkor starého řádu. Svoboda jednotlivce se odrážela mimo jiné ve snaze o volný trh, do nějž neměla zasahovat vláda.

Liberalismus, jenž byl od osmdesátých let na vzestupu, znovu navázal silné spojení s konzervativními hodnotami, jako je svoboda jednotlivce. Ačkoli toto slovo používají především odpůrci liberalismu, často se o liberalismu v této podobě mluví jako o neoliberalismu.

Filozofie a umění se mezitím semkly kolem termínu postmodernismus, kterým se označuje směr, jehož nejvýznačnějším rysem je zpochybňování dlouho zažitých pojmů, jako jsou pravda a – romantická – autenticita. Ve výtvarném umění se tato pochybnost často projevuje v eklekticismu s velkou dávkou ironie. Na filozofické rovině se ti, kteří se počítají mezi postmodernisty, ještě více než jejich předchůdci zabývají kritikou jazyka. Inspiroval je k tomu zejména francouzský filozof Jean-François Lyotard (1924–1998), který zase čerpal ze svých „předchůdců“ Martina Heideggera (1889–1976) a Ludwiga Wittgensteina (1889–1951). Výslovně se zde opouští model, v němž by jazyk odrážel skutečnost.

Pro Lyotarda příchod postmodernismu znamená konec „boha stvořeného k obrazu člověka“, univerzalizmu a základů, čímž se přidává k názorům německého filozofa a filologa Friedricha Wilhelma Nietzscheho (1844–1900) z předešlého století. Postmodernismus proklamuje konec „velkých příběhů“ a pokroku způsobeného technikou, což je téma, na které se zaměřil již Heidegger.

A zde se nacházíme. V individualizované, neoliberální, postmoderní společnosti. Každý z nás na svém individualizovaném, neoliberálním, postmoderním ostrůvku. Člověk vedle člověka vedle člověka vedle člověka. Všichni zavaleni troskami postmoderní, neoliberální individualistické exploze. Průzkumníci jsou posláni napřed. Jak to vypadá s naším světem? Jaký pohled se nám nabízí?

Politika hospodářské soutěže, víra v meritokratický model společnosti¹ – model, který lépe oceňuje a odměňuje osobní úsilí a úspěch –, upřednostňování ekonomických zájmů, vymizení tradičních norem a hodnot, absolutní moc osobní svobody a s ní spojená slábnoucí víra ve skupinu a její sílu... To vše nás vede k přesvědčení, že žijeme v nejlepším z možných světů, nebo řečeno slovy doktora Panglosse z knihy *Candide, ou l'optimisme*² francouzského spisovatele, esejisty a osvícenského filozofa Voltaira (1694–1778): „Tento svět je nejlepší z možných světů.“ To si myslíme. Svět je v pořádku a štěstí, to si dnes můžete dokonce jen tak „utrhnout“, jak tvrdí „plán na štěstí v sedmi krocích“! Leží ale všechno opravdu tak na dosah ruky? Proč tedy všechna ta deprese? Všichni ti lidé s ADHD? Tolik poruch autistického spektra? A to nemluvím o smutném počtu sebevražd...

Podle nového velkého sčítání ve třiceti evropských zemích trpí téměř 165 000 000 Evropanů (neboli 38 % populace) depresí, úzkostnými poruchami, nespavostí nebo demencí.

deník *De Standaard*, 6. 9. 2011

Každý čtvrtý Belgičan se léčí s depresí nebo s jiným psychiatrickým onemocněním.

Každý desátý Belgičan užívá antidepresiva, to je 700 000 tablet na depresi za den!

Více než 1 100 000 Belgičanů si v roce 2009 zakoupilo alespoň jednu krabičku antidepresiv.

TV pořad *Te Gek*, odvysílala televizní stanice Canvas na podzim 2011

220 000 Belgičanů trpí obsedantně-kompulzivní poruchou (OCD).

TV pořad *Te Gek*

Používání ritalinu u vlámských dětí s diagnózou ADHD:

2005: 15 000

2009: 30 000

TV pořad *Te Gek*

Jeden ze 166 Vlámů má poruchu autistického spektra (ASS).

Autisme Centraal

V Belgii je sebevražda na prvním místě jako příčina úmrtí ve věkové kategorii 25–34 let, druhou nejčastější příčinou úmrtí u mladých mužů ve věku 20–24 let a třetí nejčastější příčinou úmrtí u žen ve věku 20–24 let.

Vlámsko zaznamenalo v roce 2007 161 sebevražd na milion obyvatel, jedná se o druhé nejvyšší číslo v rámci Evropské unie.

Wikipedia

V roce 2008 došlo ve Vlámku k 1 027 sebevraždám, což je jedenapůlkrát víc než evropský průměr.

www.knack.be, 9. 9. 2012

„Žijeme ve století, ve kterém je druhý narušený,“ říká gentský psycholog a psychoanalytik Paul Verhaeghe. „Děti jsou narušené a už nemůžete zajít do nákupního centra, aby tam kolem sebe nezačal střílet nějaký šílenec. Z údajů vyplývá, že strach v západní společnosti obrovsky vzrostl, přestože žijeme v nejbezpečnější oblasti na světě. Druhý je tedy nebezpečný.“ (v rozhovoru pro nezávislou expertní skupinu *Liberales*, 12. 2. 2012)

Děti jsou vychovávány v představě, že je nebezpečné chodit v noci sám po ulici – což není zcela nepochopitelné vzhledem k neblahé vzpomínce na zločiny, které spáchal Dutroux a jeho

společníci. Jako rodiče jsme přesvědčení, že u dětí, které jezdí do školy na kole, je velká pravděpodobnost, že je něco přejede – abychom takové nedostatečně emancipované myšlenky kompenzovali, vymysleli jsme „kolo s pupeční šňůrou“ – v pátek večer je bezpečně dovezeme autem na diskotéku, kde se prodává více zakázaných látek, než by dospělý člověk dokázal požit za celý svůj život. O několik hodin později necháme zazvonit budík, abychom naše potomky, a ty od spřátelených rodin – protože jsme ještě dost chytrí na to, abychom se domluvili na střídání –, uprostřed noci z toho pochybného podniku vyzvedli a oni se bezpečně – za volantem přece sedí střízlivý člověk – dostali domů.

Poděkování

Tato kniha je výsledkem mnohaleté práce a je dílem bezpočtu lidí, kteří mě inspirovali.

Pacienti a rodinní příslušníci mi během terapeutických sezení i přednášek a rozhovorů ukazovali stále se měnící nuance nemoci a zdraví.

Kolegové a spolupracovníci mi pomáhali vědomě či nevědomě, v zápalu pro věc či v rozporu s ní, tříbit myšlenky.

Steve Velleman, filozof a asistent psychiatra, četl celou mou práci a vnesl do ní jak nakažlivé nadšení, tak nezbytnou kritiku.

Nejdůležitější postavou však byla Barbara Simonsová. Bez ní by se to nikdy nepovedlo. Spojila všechno dohromady, volné myšlenky, bloudící úvahy, rozpínající se pavučiny.

Nepochybně na tom měl významnou zásluhu i její manžel a můj kolega psychiatr Wouter. Věci do sebe někdy překvapivě zapadly.

Barbara do díla vnesla řád, logiku a čtivost, aniž by se ztratila komplexnost, rozporuplnost a paradoxnost. Někdy to vypadalo, že se mi dívá přímo do hlavy, s ženskou intuicí, diskrétní bystrostí a subtilní odlišností. Některá náhodná setkání přinášejí světlo.

Oslovení

Ti, kdo si už nepamatují příznaky neboli kritéria hraniční poruchy osobnosti, jak je popisuje DSM-4, necht' se vrátí k prologu této knihy. Jsou tam uvedena. Z diagnostického hlediska stačí, když někdo vykazuje pět z devíti příznaků hraniční poruchy, aby dostal její nálepkou. Pouze pět!

Rozšířme to na chvíli a pokračujme dál v naší úvaze. Představte si: otestujeme těchto devět příznaků na dnešní společnosti. V takovém případě je... hraniční. A to možná dokážete pochopit. Pokračujme ale dál: otestujete devět příznaků u sebe – jeden bod k dobru za příznak, který je vám úplně cizí. Uvědomte si následující: když se vám nepodaří nashromáždit pět bodů k dobru, pak jste... hraniční!? A pokud je takový i váš soused a větší část lidí z vaší ulice a většina obyvatel vašeho města a tak dále, potom je celá společnost... hraniční! *Quod erat demonstrandum.*

Od britského spisovatele Iana McEwana pochází výrok: „Romány se pro analýzu lidské povahy hodí lépe než knihy o psychologii nebo antropologii.“ Toto přesvědčení sdílíme: romány dávají slova tomu, co se ve světě děje, a často to dělají důkladněji než vědecké články na stejné téma.

Každý z devíti výše jmenovaných příznaků doprovodíme citátem současného francouzského spisovatele Michela Houellebecqa. Michel Houellebecq, jenž skrze své práce (mezi jinými *Rozšíření bitevního pole* /1994/, *Elementární částice* /1996/,

Platforma /2002/, Možnost ostrova /2005/, Mapa a území /2010/) provokativně pojmenovává především méně hezkou stránku současné společnosti a postavení člověka v ní – a je v tom velmi nefrancouzský –, v rámci této knihy působí jako inspirátor a ilustrátor toho, „o čem je dnešní doba“. Vystupuje jako cynický pornograf, avšak ve finále zoufale hledá lásku, citovou vazbu, smysl... Nebo jak to vyjádřil jeho překladatel Martin de Haan v doslovu ke knize *Elementární částice*: „(Kniha je) jak cynickou skicou mravů, tak romantickým voláním po lásce.“ Nejsou všechny jeho knihy v podstatě takové? O tomtéž píše v doslovu ke knihám *Elementární částice* a *Možnost ostrova*: „Obě knihy jsou (...) spíše myšlenkovými experimenty než poučnými romány: nevyzývají k akci, ale k reflexi.“ Houellebecqova diagnóza je ostrá jako břitva: liberální západní společnost přijímá svobodu jednotlivce jako nejvyšší měřítko, schází ze správné cesty a mění se v chladnou, egoistickou společnost, v níž se volná láska, potrat, eutanazie a sebevražda stávají všudypřítomnými a bagatelizovanými jevy. Jeho literární dílo se zde používá jako protiváha našeho kapitalistického světa, který káže štěstí.

Tato kniha je věnována všem pacientům a všem nepacientům roku 2012. Vycházíme totiž z toho, že ti, kteří kráčí životem s nálepkou pacienta, nejsou nic více ani méně než prázdné zrcadlo, které soustřeďuje společenské jevy a představuje je jako symptom. Jinak řečeno, každá doba má takové pacienty, jaké si zaslouží, bez ohledu na to, jak moc bychom se tomu chtěli vyhnout. Kyvadlo se nemilosrdně pohybuje ze strany na stranu a žádný člověk ho nemůže zastavit. „Nekritická veřejnost“ si často ráda myslí, že hraniční porucha je diagnóza určená pro „lidi s odchylkou v mozku“, to ale vůbec není pravda. Nálepka hraniční

poruchy se v dnešní době týká lidí ze všech vrstev společnosti bez rozdílu.

Psychiatrie je zrcadlo světa, v němž žijeme. Pacienti jsou nositelé symptomů patologie, jíž trpí celá společnost, a je tudíž pramalý rozdíl mezi pacienty a nepacienty: ti, kteří nálepkou nenosí, leží choří na stejném lůžku kvůli nemoci s „velkým N“, a roku 2012 je to hraniční porucha. Pacienti jsou kanárci v uhelném dole, výstražná znamení společnosti.

Kniha *Hraniční doba* s sebou vezme čtenáře na okružní jízdu, stejně jako se to děje při terapii. Vychází z fenomenologického popisu toho, co vidíme: příznaky, jež se v této době používají k určení, zda někdo má hraniční poruchu, jsou rovněž ilustracemi (excesů) naší současné společnosti. V duchu fenomenologické psychiatrie se pokusíme přesně popsat to, co pozorujeme. Nebudeme přitom uhýbat před problémy, ale naopak se jimi budeme zabývat a zjišťovat, jaký postoj k nim můžeme zaujmout. Budeme k tomu stále přistupovat popisným způsobem a dáme se do práce s nestranností židovsko-francouzského filozofa Emmauela Levinase (1905–1995); budeme hledat „drobnou laskavost“.

Musíme tedy uzdravit celý svět? Ne. Bylo dříve všechno lepší? Ani zdaleka ne. Nejde tady o moralizování. Kniha *Hraniční doba* nemá v úmyslu hovořit pesimisticky nebo dekadentně v duchu *fin-de-siècle* – i když to poslední označení zní možná v roce 2012 poněkud zvláště. Tato kniha není neokonzervativní vyprávění typu Theodora Dalrymplea (britského konzervativního kritika a psychiatra), které je podle lovaňského profesora teologie Hanse Geybelse „nebezpečné ve své jednoduchosti a nenabízí žádnou alternativu“ (deník *De Standaard*, 15. 8. 2011). Bude se dívat, pozorovat a analyzovat realitu dnešního života, udělá přitom prostor pro signály, jež ukazují na obrat, alternativu, náznaky naděje,